

най ми Янка хубавица,
пѣе, пѣе отъ душица:
„Хей вий ниви и градини,
и вий алени кжпини,
и ти мое лѣтно цвѣте,
съ менъ се викомъ провикнете
съ косеригѣ по гората,
и врабцитѣ отъ полята,

да ни чуютъ по хармани
работливитѣ стопани,
едро жито да омелятъ,
и софритѣ да постелятъ, —
на честито гости водимъ,
златни ниви да обходимъ,
да се чуе пѣсень родна,
вредъ по Добруджа свободна!

И. Стубель

Записаха Тинка въ училище и кжщата се умири.

Стане заранъ рано, обуе се, измие се, среше се самичка, па нарами дългата торбичка и „сбогомъ, мамо. . .“ Котката се спусне подире ѝ, приплете краката ѝ на прага и галено я замоли — да не ходи на туй училище, да си остане тукъ — тя ще бжде кротка вече, нѣма да я дращи, ще дава да я облича и съблича, да я кже и

приспива въ креватчето, но Тинка ѝ прави муцунка като коте, мръква ѝ и побѣгва къмъ училището. А тамъ нѣма още никой. Слугата още не е отворилъ. Слънцето още не е огрѣло. Селото още дрѣме подъ тая влажна синкава завивка. Тинка погледа, повърти се, па току се свие предъ вратата като просякинче предъ нѣкакъвъ храмъ. Свие се и зашепне нѣкаква молитвичка, сякашъ, шепне и току свива пръстици единъ по единъ. А като ги